

بیانیه جمعی از فعالان جنبش زنان شیراز به مناسبت روز جهانی حقوق بشر:

رو به سوی روزی که در آن انسان برابر انسان باشد!

مدرسه فمینیستی: جمعی از فعالان جنبش زنان در شیراز در آستانه روز جهانی حقوق بشر، بیانیه ای را منتشر کرده اند که متن کامل آن را در زیر می توانید بخوانید:

در آستانه‌ی روز جهانی حقوق بشر هستیم و اگر به تقویم‌ها نگاه کنیم می‌بینیم حتی از همین اشاره‌ی چند کلمه‌ای و تقویمی به این روز هم دریغ شده است. امروز حتی کلمه‌ی «حقوق بشر» غایب است و شاید به زبانی بی‌پروا تر بشود آن را محذوف و ممنوع دانست. امروز، سخن گفتن از حقوق بشر جرم به حساب می‌آید، چرا که نقض آن به قانونی ناتواسته تبدیل شده و در چند ماه گذشته همه شاهد بوده‌ایم که این قانون ناتواسته با تمام توان به اجرا گذاشته شده است.

در بهاری که گذشت ایرانیان به امید ایجاد تغییری مثبت در وضع موجود و رسیدن به فضا و شرایطی بهتر پا پیش گذاشتند و صادقانه و جانانه تلاش کردند، اما گروه قلیلی نه قدر این صداقت را دانستند و نه تحمل‌اش کردند و پاسخ این ندای دوستانه را با ضرب چکمه دادند. روزی نماند که اخباری از نقض گسترده‌ی حقوق بشر به گوش نرسد و زخم تازه‌ای بر جان شریف ایرانیان آزادی‌خواه وارد نشود. صاحبان قدرت در مسیر تامین منافع و تثبیت موقعیت خود از هیچ خشونت و اهانتی فروگذار نکردند. اما دیگر زمان آن گذشته بود که سیاهی چکمه بشود ابر اندوه و خشکی پاشنه‌های آن، دهان‌ها را ببندد. بی‌صداقتی تحمل نشد و در این اعتراض به دروغ، ایرانیان از جان خود مایه گذاشتند. و البته جنبش زنان ایران هم در این اعتراض به خشونت و دروغ ساکت ننشست و مانند گذشته همراه تمام ایرانیان و همگام با دیگر فعالان حقوق بشر فریاد اعتراض سر داد.

هر چند با آن رفتاری که صاحبان قدرت پیش گرفته بودند جای هیچ تعجبی نبوده و نیست که تحمل این اعتراض را هم نداشته باشند و تلاش کنند برای بسته‌تر کردن فضا و تنگ‌تر کردن عرصه بر آزادی‌خواهان؛ پس نه تنها با چماق که با دروغ‌های بیشتر پیش آمدند و هر تهمتی به زبان‌شان آمد را نثار آزادی‌خواهان کردند. فعالان حقوق بشر را وابسته به بیگانگان خواندند (و طنز زهرآگین ماجرا این‌جاست که انگار به نظر آنان انسان بودن و احترام داشتن چیزیست برای غیر ایرانیان و هر کس که دم از شرافت و آزادی بزند خودفروخته و وابسته به بیگانگان است؛ انگار انسان بودن و شریف بودن با وفاداری به وطن منافات دارد و انگار وطن یعنی هر آنچه برای صاحبان قدرت سودی داشته باشد) دادگاه‌های تلویزیونی بر پا کردند و آزادی‌خواهان را به جرم آزادی‌خواهی پای میز محاکمه کشاندند و در دادخواست‌های خود کینه‌ی کهنه به فعالان حقوق بشر و جنبش زنان را هم مطرح کردند و به طرح تهمت‌ها و تهدیدهای تازه پرداختند.

با تمام این احوال این بازی‌ها برای ما تازگی نداشت. متاسفانه پیش از این هم شاهد نقض حقوق بشر بوده‌ایم. جنبش زنان ایران و فعالان حقوق بشر و آزادی‌خواهان ایرانی پیش از این هم ضرب چماق و تیغ تهمت‌ها و تهدیدهای صاحبان مرتجع قدرت را چشیده بودند. این ماجراها تجربه‌ی تازه‌ای برای ایرانیان آگاه نبود و در نتیجه عقیم هم ماند.

آری بی‌شک درد زخم‌های عمیقی که در این چند ماهه بر جان‌مان وارد آمد، عزیزی که از دست دادیم و حرمت‌هایی که شکسته شد، بر جان‌مان مانده و خواهد ماند. از تماشای این سبعت نگران شدیم و بر خود لرزیدیم از دیدن سقوط این‌چنینی گروهی از انسان‌ها... نگران شدیم، اما ناامید؟ نه!

* امروز ما می‌توانستیم روز جهانی حقوق بشر را به جشن بنشینیم...

اما چنان تلخی‌ها و زخم‌هایی به جان‌مان نشست که لبخندی هم برای جشن باقی نگذاشته است. تن و ذهن‌مان مضروب داغ‌ها و و دردهاست، با این‌حال امیدمان را از دست ندادیم... امیدمان را از دست ندادیم، خواسته‌ها مان مشخص است و خوب می‌دانیم در راه رسیدن به آنچه آرمان ماست، باید از موانع جان‌فرسایی گذر کنیم تا بسیاری حقوق از کفررفته را باز به دست بیاوریم. در این راه درد و خستگی نمی‌شناسیم و با هیچ رشوه‌ای و به هیچ بهانه‌ای هم از مسیر منحرف نخواهیم شد. رو به سوی روزی داریم که در آن انسان برابر انسان باشد و بی‌شک آن روز را خواهیم دید... حتی اگر نه با چشم‌های خودمان.

جمعی از فعالان جنبش زنان شیراز

۱۹ آذر ۱۳۸۸